
Toårsdag for 7. oktober

Arrangement på Israels Plads, København

Tale af Ole Andersen, generalsekretær, Ordet og Israel

7. oktober – et tilbageblik

7. OKTOBER VAR EN MILEPÆL.

En af de datoer, hvor vi kan huske, hvor vi var.

En af de datoer, der forandrede livet for mange mennesker.

En dato, hvor verden ikke længere var helt som dagen før.

En dato, der bliver stående i historien.

OPLEVELSER FRA ISRAEL

Jeg var i Jerusalem den 7. oktober. Jeg så raketterne fra Gaza. Jeg sad i beskyttelsesrum som millioner af israelere den dag, mens de forfærdelige grusomheder foregik 70-80 km væk i området omkring Gaza.

Mange begivenheder fra den dag og de efterfølgende dage har brændt sig fast i hukommelsen. Ikke bare de store og forfærdelige beretninger om grusomhederne, som vi hørte om senere – men ting, der var alt for små til at komme i medierne, men som satte sig i min hukommelse.

EN FAR I JERUSALEM: 7. oktober var en lørdag, sabbat og tilmed en helligdag. Men den eftermiddag kom der en bil fra hæren og stoppede foran en boligblok tæt på det hus i det sydlige Jerusalem, hvor jeg boede. Lidt efter kom en ung mand i uniform ud til bilen. Han så ud til at have skiftet til uniform for et øjeblik siden. Sammen med ham kom hans kone og to små børn. De stod på fortovet og tog afsked. Børnene med deres far. Den unge mor med sin mand. Uden at vide, om han ville komme tilbage. Fordi hans land før timer før var blevet angrebet af folk, der – mens han stod dér på fortovet med sin lille familie – myrdede og voldtog.

EN BUSTUR TIL PORIYA: Dagen efter tog jeg bussen fra Jerusalem til Genesaret Sø mod nord. Op gennem Jordandalen. En bus, der som regel er fuld af mennesker. Den dag var vi kun tre – to unge fra reserven, der var blevet indkaldt, og mig.

Da vi kom til en militærbase i Jordandalen, stod de to indkaldte af. Bussen kunne næsten ikke komme videre. Overalt var der parkeret biler. På marken. I rabatten. På vejen. Folk, der var indkaldt, og i hast havde efterladt deres bil, hvor de kunne. Bussen måtte bakke og køre frem, bakke og køre frem for at komme igennem. Da kom tanken til mig om den dag, hvor de indkaldte kommer tilbage og henter deres biler for at køre hjem til deres familier.

Den dag ville nogle af bilerne stå efterladt tilbage. Fordi en far eller mor, en søn eller datter aldrig kom hjem.

BESØG PÅ NOVA FESTPLADSEN: Senere besøgte jeg Nova festivalpladsen. Der var allerede hundreder af små mindesteder med fotos af unge mennesker, der blev myrdet her. Sten, små tekster, mindeblomster, flag. Et kæmpe område til minde om mennesker, hvis liv stoppede 7. oktober.

Så kom der nogle unge soldater. Stod stille foran billedet af en dræbt ven. Der stod en soldat i uniform, med våben og stå på billedet – med tårer i øjnene.

De billeder har sat sig i min hukommelse.

DEN EFTERFØLGENDE KRIG

7. oktober førte til enorme lidelser i Israel. Men også i Gaza og i Libanon.

► Jeg har stået ved grænsen til Gaza og set ind på ødelagte og forladte bygninger inde i Gaza. Mange er blevet dræbt. Mange har mistet deres nærmeste. Mange har mistet alt, hvad de ejede.

► Jeg har stået på grænsen til Libanon. Før 7. oktober lå der en libanesiske landsby helt op til grænsen. Der boede mennesker. Nu er der intet tilbage – kun bunker af murbrokker. Jeg så en bil komme kørende og mennesker gå rundt i ruinerne. Mennesker, der har mistet alt.

7. oktober udløste enorme lidelser i Israel, i Gaza og i det sydlige Libanon.

Det tragiske er, at det er verdens mest overflødige lidelser.

Det er fuldstændig overflødig, meningsløst og tragisk, at store dele af Gaza i dag ligger i ruiner.

► Hvis Hamas ikke havde ventet to år med at frigive gidslerne, var det ikke sket!

► Hvis Hamas havde nedlagt våbnene, var det ikke sket!

► Hvis Hamas aldrig havde myrdet, voldtaget og kidnappet den 7. oktober, var det aldrig sket!

Betyder det, at Israel har været fejlfri? Nej!

- Der er israelske soldater, der har begået forfærdelige ting. Jeg håber, at Israels retssystem vil slå hårdt ned på dem, så de får den straf, de fortjener.
 - Israels regering har gjort ting, som i mine øjne er dybt forkerte.
 - Et par af ministrene i Israels regering har sagt ting, der aldrig nogensinde burde været sagt af ministre i et demokratisk og frit land.
- Det støtter jeg ikke!

Men jeg støtter Israels kamp for at få lov til at eksistere!
Israel har ret til at eksistere som en fri, jødisk, demokratisk stat i Mellemøsten!

7. oktober var en forfærdelig dag.

7. oktober – lige nu

7. OKTOBER VAR EN MILEPÆL.
Det ser vi på det, der sker i disse dage.

ISRAEL

Aftalen om våbenhvile har vakt håb i Israel. Nu er der et reelt håb om, at gidslerne efter to år vil blive fri. Håb om, at krigen vil stoppe.
Der er også ængstelse. For at et eller andet i sidste øjeblik vil hindre gennemførelsen.

RUNDT OM I VERDEN

Våbenhvilen har også vakt håb rundt om i hele verden.
Men der er én ting, som våbenhvilen desværre ikke ændrer: hadet. De sidste 2 års had mod Israel og mod jøder forsvinder desværre ikke bare op i luften.
Hadet fortsætter trods våbenhvilen.

EKSEMPEL 1:

For få dage siden - om morgenen på toårsdagen for 7. oktober – lød teksten på en kæmpeskærm over en høj bygning i Melbourne i Australien sådan: "Glory to Hamas", ære til Hamas!
Et andet sted i byen var der malet en kæmpegraffiti på en husmur: "7. oktober – gør det igen!" – "do it again".
Gentag de sanseløse myrderier, voldtægterne, kidnappingerne.
Hadet lever videre.

EKSEMPEL 2:

Propalæstinensiske grupper i USA har meget klart givet udtryk for deres reaktioner på våbenhvilen. I får nogle få citater fra de sidste par dage:

- En palæstinensisk ungdomsgruppe i USA: "Gaza vil rejse sig, kampen vil aldrig dø ... [vi vil] stoppe besættelsen og befri vores land. Fra floden til havet".
- En palæstinensisk kvindegruppe i USA, siger, at de kæmper for "et befriet Palæstina fra floden til havet".
- Gruppen Within Our Lifetime beskriver målet som "den komplette fjernelse og opløsning af besættelsen ... Vi vil komme igen stærkere, end vi gjorde på den første 7. oktober. Vi vil fortsætte kampen indtil Palæstina er frit fra floden til havet".
- En propalæstinensisk gruppe i New York udtrykker det på denne måde: "Der vil først blive fred, når den zionistiske enhed bryder sammen og ophører med at eksistere" ... "Vi tror, at Palæstinas befrielse vil blive opnået gennem væbnet modstand, og vi ærer dem, der kæmper for det".

Hadet til Israel og til det jødiske folk og til Israels venner fortsætter desværre i dag.
Våbenhvilen ændrer desværre ikke på det.

7. oktober – fremad

7. OKTOBER VAR EN MILEPÆL. Begivenhederne den dag har betydning fremad.
For Israel. For Mellemøsten. Men også for os.

Jeg vil derfor slutte med at sige lidt om, hvad 7. oktober bør betyde for os i Danmark i de kommende år.
Fordi hadet fortsætter, er der nogle ting, vi i Danmark må påtage os i årene fremover:

1) VI SKAL BEKÆMPE ANTISEMITISMEN

Fordi hadet fortsætter, skal vi fortsætte kampen mod antisemitismen!

- Den danske regering og folketinget har gjort meget for at bakke op om jøder i Danmark i de sidste to år. Jeg er taknemlig for, at regeringen har gjort mere end mange andre vestlige regeringer. Det skal fortsætte i de kommende år!

► Men kampen mod antisemitisme er også en opgave for os almindelige danskere. Vi skal modsige antisemitismen overalt, hvor vi møder den.

► Der er én gruppe mere i Danmark, som har en særlig forpligtelse til at være med i kampen mod antisemitisme: den kristne kirke.

* Det er der to årsager til:

1) Pga kirkens antisemitiske historie. Der har været perioder med udpræget had til jøder i den kristne kirkes historie. Jeg siger det som kristen – med stor sorg!

2) Fordi Jesus var jøde. Vi kristne har fået det vigtigste i vores liv fra Israels folk – Jesus Messias, Bibelen, vores tro.

Derfor kan vi som kristne ikke stiltiende se på had til det jødiske folk. Vi skal være med i kampen mod antisemitisme!

* 8 danske biskopper udsendte for nogle måneder siden en støtteerklæring til palæstinenserne i Gaza. Men de samme 8 biskopper har trods stærke opfordringer aldrig udsendt en fælles fordømmelse af hadet til jøder i Danmark.

Som kristen skammer jeg mig over det.

Men så meget mere er jeg glad for alle jer kristne, der er mødt op her i dag!

2) VI SKAL BEKÆMPE ANTIZIONISMEN

Fordi hadet fortsætter, skal vi fortsætte kampen mod antizionismen!

► En kandidat til kommunalvalget her i København om en måned har som punkt 2 i sit valgprogram følgende: "Zionismen ud af København og Danmark". Et andet punkt i hendes valgkampmateriale lyder: "Opløs Israel". "Zionismen ud af København og Danmark!"?

Jeg er zionist. Jeg støtter den politiske opfattelse, at jøder har ret til en stat i landet. Det er en fuldstændig legitim politiske overbevisning. Zionisme er at støtte Israels ret til at eksistere. Derfor er jeg zionist. Ligesom rigtig mange andre på Israels Plads i eftermiddag! Ligesom israelere fra venstre, fra midten, fra højre i det politiske liv. Vi er zionister.

Nu kræver en dansk politiker til valget her i København om en måned, at det, vi står for, skal smides ud af København – ja, ud af Danmark.

Betyder det, at vi, der er zionister, skal fordrives fra vores by og vores land?

* Er det demokrati? NEJ!

* Er det frihed – at fordrive mennesker, man er politisk uenige med? NEJ!

* Er det det Danmark, vi ønsker? NEJ!

Det forfærdelige valgprogram fra denne danske politiker viser, at vi i årene fremover har en kamp at kæmpe – en kamp mod hadet og antizionismen.

3) VI SKAL UDVISE STØRRE MODSTANDSKRAFT

7. oktober betyder, at vi i Danmark i de kommende år må lære at udvise større modstandskraft.

Eks 1: En fodboldkamp mellem et jødisk børnefodboldhold og et hold fra Brønshøj blev aflyst, fordi der var rygter om demonstrationer.

Eks 2: I går aftes, på kulturnatten her i København, opgav man at udstille en fiskerbåd fra Dragør, der i 1943 sejlede jøder til Sverige. På grund af frygt for sikkerheden.

På den måde vinder hadet.

Vi *skal* tage hensyn til sikkerheden.

MEN vi må ikke lade trusler fra dem, der hader Israel, få os til at opgive vores åbne støtte til Israel, vores opbakning til danske jøder, vores værn om historien.

Vi må udvise lidt større modstandskraft.

Ellers vinder hadet!

Afslutning

Det er godt, at vi er her i dag! Netop her i København, hvor ingen er bange for at gå rundt med palæstinensiske flag. Hvor folk, der hader Israel, trygt står foran Christiansborg.

7. oktober betyder, at vi har en kamp, vi skal kæmpe – en kamp mod hadet til Israel og det jødiske folk. Vi skal turde offentligt at stå ved vores overbevisning og vores venskab med Israel og danske jøder.

Derfor er vi her i dag!

Tak for ordet.